

И той заклева жена си, да не оставя никое свое чедо да става калугеръ. Но тя му не отговаря. И, сепнатъ, той хваща ржката на ледения трупъ отъ къмъ гърба си. Смъртта на баба Мария бѣше моя пръвъ споменъ отъ моята четвърта пролѣтъ. Тогава още ме е било страхъ да влизамъ въ дѣдовитѣ стаи. но знамъ, отъ по-сетне, че миришеха на увѣхнали цвѣтя. И дѣдо не смѣеше вече да ги напустне...

Следъ нѣкоя година скръбта срази дѣда, когато и тримата му сина затварятъ като „башъ комити“ презъ възстанието въ 1876 год. Баща ми съ голѣмъ откупъ освободи себе си и другитѣ си двама братя. Но скоро, на отиване въ Ловечъ, чичо Сава, едва 21-годишенъ, биде убитъ отъ башибозуцитѣ най-звѣрски — като го насичатъ на парчета и го изгарятъ, защото посмѣлъ да се защищава и стрелялъ срещу тѣхъ. Тая жестока негова сѣдба бѣше най-голѣмата скръбъ за дѣда. Но и въ най-лошитѣ дни, подобно Омировитѣ герои, той съ дума не издаде своята душевна мѣжа. Само тѣлото му бѣ дълго приковано о одѣра. После се привдигна, но едва влачеше парализираната си нога и езикътъ му се не подчиняваше винаги на волята. Така той доживѣ Освобождението. Сетне пакъ се прострѣ, за да не стане вече. Майка ми е бдѣла денонощно надъ него, отъ нея само той е приемалъ храна. Тя му е затворила очитѣ въ 1880 година.

София, 24. IV. 1935 год.

Площадъ „Ст. Пешевъ“ — гр. Севлиево.